

Felnőttek

Budapest belvárosában, ahol egymást érik a bérházak és a múzeumok, a nyolcadik kerület legpatinásabb részén a Horánszky utcában bérház jellegű barackrózsaszín épület tör az ég felé. Rajta tábla hirdeti, hogy itt bizony egy gimnázium található. Aki betéved április harmincegyedikén, azt gondolhatja, hogy valamiféle állatkertbe került, vagy legalább egy bolondokházába. Pizsamás, tejszínhabos fiatalok futkosnak mindenfelé. Vannak fiúk, akik lánynak öltöztek és lányok, akik úgy érezték, eljött az ideje, hogy belefogjanak pályafutásukba a sarkon. Sokan sztárok kifigurázására adták fejüket, mások pedig vízpisztoly-kommandót szerveznek.

Akinek a termékig is sikerül többé-kevésbé egyben eljutnia, az megpillanthatja a tanulni próbáló többi diákot és a tanárokat, akik a tejszínhab- és konfettiesőben túrnek. A bolond ballagók üvöltöznek, énekelnek és felmásznak a padokra, mint valami kerge majomsereg. Néhány szék és pad kiadja alattuk páráját, de van, hogy akár fel is négyelnek egy katedrát, ezzel is demonstrálva, hogy kiszabadultak az iskola béklyói alól.

Mindennek eredményét azonban ők már nem látják. Eszelős hadként veszik be a termeket és mindent elpusztítanak, ami az útjukba kerül. Ők a tanügy fenevadai, a tanárok mumusai – és, ha úgy tetszik, az oktatás termékei is. A többi nebuló csak behúzza a nyakát és menekül. Mit is tehetnének ez ellen a vad csorda ellen? Hiszen ők még kölykök csupán, így hát nem tudják útját állni az áradatnak, amely minden évben ellepi az iskolát. Itt nincsenek homokzsákok, sem mentőővek. Mindenki megfullad, hogy aztán másnap nagyot sóhajtva gondolhasson arra, amikor majd ő is az árvíz részévé válik. De addig is csodálattal, vegyes félelemmel néznek fel a padokra, amiken a kifejlett példányok tombolnak. Tudják, hogy egyszer majd ők is ott fognak állni és azt is, hogy akárcsak elődeik, úgy ők is sírni fognak legbelül.

Amikor ugyanis kilépnek majd az iskolájuk kapuján, többé már nem lesz visszaút. Végérvényesen elveszítik majd gyermeki önmagukat és egy egészen új arénában kell helytállniuk. Ott majd nem lesznek döntetlenek és a lehetőség sem adatik meg arra, hogy kijavítsák hibáikat. Talán ezért is törnek, zúznak a végzősök, hogy megmutassák erejüket – hogy már előre elrettentsék az esetleges támadókat. Hiszen így időt nyernének, hogy felkészülhessenek az ütközetre.

Mennyi elfecsérelt energia! Ők is tudják, de mégis remélik, hogy az állatias ösztönök megmentik őket. Vajon a médiatábort is hasonló vehemenciával fogjuk búcsúztatni?

Antal Uzonka